

[Kurt Brauer.]

de små landes særlige forpligtelse. Idet han omtalte stormagternes bundethed med hensyn til beslutninger, omtalte deres bundethed i interessesfære, kom han ind på, at netop de små lande måske havde en chance for at bryde den is, at gøre noget ved sagen. For sagen er jo, at der handles ikke. Hvornår har vi brugt chancen, hvis vi oplevede den mindste svækkelse på Warszawapagtsiden, til fra vor side at sige: vi svarer med en tilsvarende svækkelse hos os i et forsøg på at komme nedad? Nej, vi har med begejstring hver gang konstateret, at her var tale om en svækkelse af en eller anden art. Det kunne være Jugoslaviens politik, det kunne være en nedkøling af rumænsk-sovjetiske relationer, eller hvad det kunne være. Vi har hver gang med begejstring konstateret det og sagt: ha, ha, hvis vi nu bare giver den en lille skalle til, så er vi så og så meget stærkere end de andre. Jeg synes, det er en koldkrigerisk måde at tænke på, og jeg bryder mig altså inte meget om den.

Der har været en anden lille diskussion i gang her i dag, idet man taler om, at man har befolkningen bag sig, man regner med en bred befolkningsopbakning bag den eksisterende sikkerhedspolitik. Jeg synes, det er ejendommeligt, at man så er lige ved at stå på hovedet for at finde en eller anden kringlet facon til at knytte forsvarspolitikken sammen med alle mulige andre eksisterende problemer i dette land, idet man siger, at de ikke kan behandles isoleret. Det gør man naturligvis, fordi man ikke vil have forsvarspolitik eller sikkerhedspolitik som et valgteama. Læg mærke til, at vi ikke har haft et forsvarspolitisk valg i umindelige tider – nemlig siden man opdagede, at hvis først vælgerne direkte fik forsvarspolitik som et valgteama, så satte de kryds nogle andre steder, end flertallet her i folketinget bryder sig om. Det er da klart, at man er parat til at slå knuder på sig selv for at undgå, at det her bliver et valgteama. Derfor må det kædes sammen, og skal valget være, så skal man i det mindste kunne dølle det forsvarspolitiske problem bag en hel masse andre problemer, som i øjeblikket forhandles rundt omkring i dette hus og i nabobygningerne.

Jeg kan godt forstå hr. Bilgrav-Nielsens lyst til at erklære sin villighed i det mindste til at betragte forsvarspolitikken isoleret. Men hvis han tænker ret efter, så skulle han i hvert fald

ikke ønske sig, at der kom et valg på den baggrund, for så er jeg bange for, at det ikke kommer til at gå helt, som hr. Bilgrav-Nielsen må håbe, med hensyn til det radikale mandattal i det næste folketing.

Nu vel, det var nogle betragtninger over den interessante diskussion, som vi har haft i dag – eller samtale, kunne man næsten fristes til at kalde den, da det er sådan en lille hyggelig forsamling, der er indtruffet her.

Med hensyn til ministerens tale, dens karakter af svar på det, som vi har spurgt om, må man sige, at ministeren i og for sig meget ærligt siger, at han ka' it' sige noget, for han er endnu ikke nået frem til en forligssituation. Det er i og for sig meget ærligt, men jeg synes godt, ministeren kunne have prøvet på at nærme sig noget, der kan karakteriseres som et svar på spørgsmålet, for der spørges om, hvad *regeringens* planer er. Jeg synes godt, ministeren kunne have lagt frem: dette har været regeringens oplæg, altså til de 3 nysgerrige partier, men da meget vigtigere: til den nysgerrige befolkning. Vi sidder nu i tolvmandsforeningen og forhandler om følgende ting, kunne ministeren have sagt, og her er regeringens indstilling sådan og sådan, men vi er stødt på modstand dér og dér fra de og de partier, som så herfra kunne redegøre for, hvorfor de var modstandere af netop disse ting. Men sagen er, at det åbenbart skal foregå i den lukkede tolvmandsforening, hvilket jeg ikke forstår, specielt med henvisning til det, jeg sagde før. Når man nu har den store tiltro til befolkningen, at man kan tage den til indtægt for en bred forsvarsvilje i dette land, en bred tilslutning til NATO-politik og sikkerhedspolitik, som det er blevet sagt, så kan jeg ikke forstå, at man ikke har tillid nok til befolkningen til at lægge denne politik frem til helt åben debat, så befolkningen i lige så lang tid som politikerne kan diskutere, hvordan dette forsvar praktisk skal indrettes, hvilke rammer det skal have.

Jeg vil prøve med nogle spørgsmål. Jeg må indrømme, det er uden meget håb, men jeg vil prøve med et par spørgsmål til ministeren for at se, om vi kan nærme os et svar på det, der er spurgt om.

Er ministeren i stand til at sige noget mere præcist om de beløbsrammer, som er diskuteret? Hvad er regeringens oplæg? Vil regeringen forklare os, hvad det er, der oprindeligt er blevet foreslået vedrørende beløbsrammerne,